

rer, jf. betænkningen s. 84, at myndigheder og institutioner som politi, hospitaler, skoler og børneinstitutioner af den grund kan have vanskeligt ved at få oplyst, hvem der har forældremyndigheden over et bestemt barn. Endvidere har udvalget fra Socialministeriet fået oplyst, at vanskelighederne ved at få oplyst, hvem der har forældremyndigheden over et barn, kan føre til fejl i sagsbehandlingen. De sociale myndigheder bliver således ofte ikke gjort bekendt med, at der er fælles forældremyndighed, hvis forældrene ikke bor sammen, og det kan derfor ske, at kun den ene af forældrene inddrages i sager om f.eks. iværksættelse af foranstaltninger over for barnet.

Det bemærkes i den forbindelse, at Indenrigsministeriet for tiden overvejer, om der skal fastsættes regler om en central registrering af oplysninger om forældremyndighed.

Ifølge bestemmelsen i 3. pkt. foreslås kompetencen til at modtage en anmeldelse af en aftale om fælles forældremyndighed udvidet, således at anmeldelse tillige vil kunne ske til retten, såfremt en forældremyndighedssag behandles der. I dag kan aftaler om fælles forældremyndighed uden for separations- og skilsmisssituationer kun godkendes af statsamtet. Dette har i praksis under retssager været opfattet som en mangel. Der findes ikke at være nogen betæneligheder ved at tillægge retten kompetence til at modtage en anmeldelse under en verserende forældremyndighedssag. Anmeldelse vil således kunne ske til retten i tilfælde, hvor faderen efter § 12 har anlagt sag om overførsel af forældremyndigheden til sig, eller i tilfælde, hvor en af forældrene har anlagt sag om overførsel af forældremyndigheden i medfør af § 13.

Selv om det særligt er fremhævet i forbindelse med statsamternes sager, forudsættes anmeldelse også at være en gyldighedsbetingelse ved anmeldelse til retten, således at gyldigheden er betinget af, at retten har modtaget anmeldelsen. Der vil i øvrigt med hjemmel i lovforslagets § 31 blive fastsat regler om retternes behandling af sager om anmeldelse af fælles forældremyndighed, herunder om, hvilke andre myndigheder retten skal give meddelelse om aftalen.

Til § 7

§ 7, stk. 1, om pligtmæssig stillingtagen til forældremyndighedsspørgsmålet ved separation eller skilsmisse svarer med en sproglig forenkling til den gældende lovs § 11, stk. 1.

Systematikken og opbygningen af reglerne om samlivsophævelse, separation og skilsmisse, der i dag findes i myndighedslovens § 10 og § 11, er æn-

dret. Forældrenes aftale om fælles forældremyndighed ved separation eller skilsmisse foreslås reguleret i § 7, stk. 2, mens kriterierne for og fremgangsmåden ved ophør af fælles forældremyndighed i forbindelse med samlivsophævelse eller separation eller skilsmisse, der i dag fremgår af reglerne i § 10, stk. 2, og § 11, stk. 3, foreslås udskilt til en særskilt bestemmelse i lovforslagets § 9.

Efter bestemmelsen i § 7, stk. 2, kan forældrene ved separation eller skilsmisse ved anmeldelse til statsamtet aftale, at de fortsat skal have fælles forældremyndighed. Reglen er en specialregel i forhold til den generelle bestemmelse i § 6. Anmeldelsen er en gyldighedsbetingelse. Er separations- eller skilsmisssagen indbragt for retten, kan anmeldelse ske hertil. Også i dette tilfælde forudsættes anmeldelse at være en gyldighedsbetingelse. Aftalen må i øvrigt fremgå af bevillingen eller dommen til separation eller skilsmisse.

Bestemmelsen er ændret i forhold til lovudkastet i betænkningen, hvor det foreslås, at statsamtet i disse tilfælde skal godkende aftalen om fælles forældremyndighed. Baggrunden for ændringen er, at det findes urimeligt at stille krav om godkendelse i tilfælde, hvor forældrene har været gift, når godkendelse ikke skal ske ved aftale mellem ugifte forældre, herunder i tilfælde hvor forældrene aldrig har boet sammen. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.3.

I § 7, stk. 3, er der af hensyn til overskueligheden indsat en henvisning til § 9 om ophør af fælles forældremyndighed.

Til § 8

§ 8, der omhandler ophør af fælles forældremyndighed ved samlivsophævelse, svarer med sproglige forenklinger til den gældende regel i myndighedslovens § 10, stk. 1.

Efter § 8 kræves som hidtil, at der foreligger samlivsophævelse, eller at der er truffet beslutning herom, før den fælles forældremyndighed kan ophøre. Er denne betingelse opfyldt, kan hver af forældrene kræve, at den fælles forældremyndighed skal ophøre. Der er således ikke adgang til at påtvinge den ene af forældrene fælles forældremyndighed mod dennes vilje, selv om det måtte skønnes, at fælles forældremyndighed var det bedste for barnet. Se herom de almindelige bemærkninger pkt. 2.2.

Ophør af den fælles forældremyndighed kan gennemføres ved forældrenes aftale eller i tilfælde af tvist ved dom. Reglerne om ophøret, der findes i myndighedslovens § 10, stk. 2-3, er nu udskilt til en særskilt bestemmelse i § 9, der gælder for alle tilfælde